

ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ...



■ Συγγραφέας: Μιχάλης Σταυρόπουλος
■ Εκδόσεις: Αριμύς, σελ. 346

Σταυροδρόμι

Ο Απόστολος είναι το τρίτο παιδί μιας οικογένειας ο ευνοούμενος που κατάφερε να υπερβεί το πλαίσιο της ταπεινής καταγωγής του και να επιτύχει οικονομικά. Χρησιμοποίησε κάθε διαθέσιμο μέσο, περιφρονώντας κάθε ηθικό νόμο. Δημιούργησε απογόνους, αλλά δεν αγάπησε ποτέ. Μέσα από τη ζωή ενός εφήβου που ανεβαίνει τα σκαλιά της ζωής και γίνεται γονιός, ο Μιχάλης Σταυρόπουλος σπληνεί την αχαριστία που χαρακτηρίζει τον ήρωα και θέτει στον αναγνώστη έναν οξύ προβληματισμό: ποιον δρόμο καλούμαστε να ακολουθήσουμε; Την απασπλά εύκολη διαδρομή μιας δίκης ηθικού φραγκούσις ευημερίας ή τη δύσβατη, επίπονη, πλην όμως εντέλει απελευθερωτική οδό του ήθους, της καλοσύνης και της αγάπης; Η «Υπόσχεση» είναι ένα κοινωνικό ψυχολογικό μυθιστόρημα με ιστορίες που κρύβουν δυσβάσταχτα μυστικά, αποκαλύψεις, έρωτα, μίσος, αλλά και στιγμές λύτρωσης.

Ο Μ. Σταυρόπουλος έχει σπουδάσει Οικονομικά, Διοίκηση Επιχειρήσεων και Ευρωπαϊκό Πολιτισμό. Με μακροχρόνια και εκτενή ακαδημαϊκή έρευνα, συγγράφει και δημοσιεύει επιστημονικά δοκίμια και άρθρα σε περιοδικά, σε ελληνικά και διεθνή ακαδημαϊκά fora με φιλοσοφικά, λογοτεχνικά και ιστορικοκοινωνικά θέματα. Η αγάπη του για τη Φιλοσοφία και την Ιστορία τον οδήγησε στη συγγραφή του έργου «Αένας κύκλος», ένα συναρπαστικό φιλοσοφικό ταξίδι, που ξεκινά από τον Όμηρο και καταλήγει στον Αριστοτέλη.



■ Συγγραφέας: Τζέισον Πάμεντ
■ Εικονογράφηση: Τζέισον Πάμεντ
■ Μετάφραση: Μάρω Ταυρή
■ Εκδόσεις: Μεταίχμιο, σελ. 208

Πόλη-φάντασμα

Η 13χρονη Ιρίσ ασφυκτιά στην κωμόπολη όπου ζει, ενώ ο κολλητός της ο Σαμ βρίσκει αρκετά συναρπαστικό να πνίξει έντομα και να κολυμπά στη λίμνη.

Όταν, όμως, βρίσκουν τυχαία τη στερεμένη κοίτη ενός ποταμού, οδηγούνται σε μια κρυμμένη πόλη-φάντασμα, που κάποτε είχε πλημμυρίσει, και φέρνουν στο φως μια ξεχασμένη, αλλά αλλόκοτα οικεία ιστορία φιλίας και καταστροφής. Μόνο η εμπιστοσύνη θα σώσει τη φίλη και τη ζωή τους.

Ο Αυστραλός δημιουργός του graphic novel «Ο θησαυρός της Λίμνης», Τζέισον Πάμεντ, υπογράφει επίσης τηλεοπτικές εκπομπές, μουσικά βίντεο κ.λπ. Η μικρού μήκους ταινία του «The cat piano» ήταν υποψήφια για Όσκαρ. Από 9 ετών.

Εμπρόθετα: ΜΑΡΙΝΑ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑ
m.tsiklithra@realnews.gr

Η βιβλιοθήκη της Real

Ξεφυλάτουμε τις νέες εκδόσεις και σας προτείνουμε



Ο καθηγητής Θανάσης Διαμαντόπουλος γράφει για το νέο βιβλίο του Μάκη Καραγιάννη

«Η σκόνη του κόσμου όταν γκρεμίζεται»

■ Συγγραφέας: Μάκης Καραγιάννης
■ Εκδόσεις: Μεταίχμιο, σελ. 264

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ, έχοντας αφήσει ένα τόσο ισχυρό ψυχολογικό αποτύπωμα στην ελληνική κοινωνία και έχοντας τόσο ανεξίτηλα σφραγίσει το ιστορικό και συλλογικό υποσυνείδητό της, όσα χρόνια και αν περάσουν θα συνεχίσει να συνεγείρει πάθη, να φορτίζει μνήμες, να υποδαυλίζει τις έριδες των ιστορικών («ηρωοποιώντας» και τους μεν και τους δε για τους δεδομένους γνωμοκλόυθους τους), βεβαίως, δε, να τροφοδοτεί τη λογοτεχνική δημιουργία που τον έχει ως αντικείμενο. Το τελευταίο έργο του πεζογράφου και κριτικού της λογοτεχνίας Μάκη Καραγιάννη, «Η σκόνη του κόσμου όταν γκρεμίζεται» (Εκδόσεις Μεταίχμιο, Αθήνα, 2023), περιγράφει με ιδιαίτερη ένταση και οξυδέρκεια την καθημερινότητα, τις δυσκολίες της ζωής και της δράσης, τα βιώματα, τα αισθήματα, τις αμφιταλαντεύσεις και τις αμφιβολίες μιας ομάδας αντάρτων, αγωνιστών της ελευθερίας και της κοινωνικής προόδου κατά



Θ. Διαμαντόπουλος

τη μια πλευρά –κομμουνιστοσυμμοριτών ή απλώς κ/μ, κατά τις γραφίδες και τη ματιά της αντιπέρα όχθης– οι οποίοι, υπό την ηγεσία του φοβερού, άλλως διαβόητου, Μάρκου ή καπετάν-Ζάβαλη στροβιλίζονται στους ορεινούς όγκους της χώρας και ζουν καταδικωμένοι, κατά τις πιο σκληρές στιγμές της εμφύλιας ανθρωποφαγίας.

Με γλώσσα μεστή, πειστική, πλούσια και χυμώδη, με ντοπιολαλιές και λόγιες διατυπώσεις, ο συγγραφέας περιγράφει τις βεβαιότητες («το καλό και το κακό ήταν πασσαλόφρακτα οριοθετημένα, όπως και τα αμπελοτόπια»), αλλά επίσης και τις αμφιβολίες των αγωνιστών της μιας παράταξης, την έλξη του απόλυτου ιδανικού, αλλά και τον πόθο της ζωής και της επιβίωσης, τον διάλογο με την Ιστορία,



αλλά και την ταπεινή πρόσκληση της σάρκας και των πόθων, τον τρόπο και την τρομοκρατία, τη σκληρότητα, τη βαρβαρότητα, την τρομοκρατία εκ μέρους της ηγεσίας, αλλά και το μεγαλείο του αγώνα τους, όπως τουλάχιστον οι ίδιοι το προσλάμβαναν. Καθώς και την πίστη ορισμένων εξ αυτών στο εφικό και στην προοπτική ενός κόσμου που θα άγγιζε και θα ενσάρκωνε την υπέρβαση, το ιδανικό αύριο: «- Τι γίνεται τα κιλιόδες φύλλα του φθινοπώρου που πέφτουν στο χώμα; - Τροφή για τα σκουλήκια. - Δεν βλέπεις μακριά, λίπασμα για μια καινούργια άνοιξη γίνονται»...

Ασφαλώς, δε, κατά την αφήγηση συγκλονίζει η συνειδητοποίηση από τον αναγνώστη του γεγονότος πόσο φθνή ήταν τότε η ανθρώπινη ζωή, επίσης δε το γεγονός πως αν κάποιος θα επιβίωνε ή θα σφαγιαζόταν δεν εξαρτιόταν από γεγονότα, πράξεις ή τοποθετήσεις, αλλά ακόμη και από μια ματιά, μια αίσθηση, το αν θα σε συμπαθούσε ή θα σε αντιπαθούσε με την πρώτη ματιά ο καπετάνιος.

Ακόμη και αν σε κάποια σημεία η αφήγηση γίνεται κάπως μακρόσυρτη, ίσως σε σπάνιες περιπτώσεις και ελαφρώς κοπιώδης, πρόκειται ωστόσο για έργο με πολλά και εξαιρετικά θετικά στοιχεία στη γραφή του, που κρατάει το ενδιαφέρον, τροφοδοτεί την περιέργεια, αναπαράγει με πειστικότητα το κλίμα της εποχής (εντυπωσιακό το κείμενο της εμφύλιας «Εθνική Αναγέννησης», όπου καταγράφεται το τέλος του «μπραλοιά»* καπετάν-Μάρκου), διαβάζεται αρκετά ευχάριστα, πολύ δύσκολα, δε, αφήνεται από τα χέρια εκείνου που θα το ξεκινήσει.

* «Μπραλοιά» από τη μπέρα και το ρήμα αλοιάω, που σημαίνει χτυπάω, ο χτυπάν, ο σπρεφόμενος κατά της μπέρδας (πατρίδας). Πρόκειται για ουσιαστικό πολύ συχνά χρησιμοποιούμενο στον Τύπο του α' μισού του 20ού αιώνα, ίσως και σε αυτόν του 19ου.



■ Συγγραφέας: Γκούναρ Στάλασεν
■ Μετάφραση: Βαγγέλης Γιαννίσκος
■ Εκδόσεις: Διόπτρα, σελ. 428

Η εξαφάνιση

«Ήταν το τριαντάφυλλό μου. Αλλά δεν την πρόσεξα και κάποιος μου την πήρε».

Έχουν περάσει σχεδόν 25 χρόνια από τότε που η τρίχρονη Μέτε εξαφανίστηκε από την αυλή του σπιτιού της. Καθώς πλησιάζει η παραγραφή της υπόθεσης, η μητέρα της, Μάγια, ζητά από τον Βαρύ Βέουμ, έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ με έδρα το Μπέργκεν, να κάνει μια τελευταία προσπάθεια για να βρει την καλοκρυμμένη αλήθεια.

Ανσυχητικό και με έντονες ανατροπές, το μυθιστόρημα «Τα ρόδα δεν πεθαίνουν ποτέ» υπογράφεται από τον Γκούναρ Στάλασεν, που καθόρισε την πορεία του νορβηγικού νουάρ και, ταυτόχρονα, ανεδείξε κοινές προβληματικές της δικής του κοινωνίας με τη δική μας. Με άψογη και ελεγχόμενη πλοκή, με εκπλήξεις και με τη γοητευτική φιγούρα του ντετέκτιβ Βέουμ στο επίκεντρό της, το βιβλίο του Στάλασεν δεν θα μπορούσε να λείπει από τη σειρά «Crime moments», που περιλαμβάνει, επίσης, ιστορίες του Ενγκαρ Άλαν Πόου, του Γκαστόν Λερού κ.ά.



■ Συγγραφέας: Βαγγέλης Ραπτόπουλος
■ Εκδόσεις: Κέδρος, σελ. 288

Δώδεκα ιστορίες

«Ως συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις δεν το κατάλαβα αμέσως. Δεν έδωσα σημασία στην τερσάρα φόρα που είχα πάρει για να την εντυπωσιάσω και να την κατακτήσω. Νόμιζα ότι απλώς παίζω. Και δεν είχα άδικο από μια πλευρά. Ο έρωτας είναι το υπέρτατο παιχνίδι και όσοι τζογάρουν σε αυτόν είναι υποχρεωτικά παιχνιδιάρηδες, το πιστεύω».

Αν και το βασικό χαρακτηριστικό των ερωτευμένων είναι ότι γίνονται ανισόδρομοι, δηλαδή τους στρίβει, τρελαίνονται κυριολεκτικά.

«Μόνο ο θάνατος θα μας χωρίσει», «Ο ορισμός της απιστίας», «Κληρονομικότητα», «Δεύτερη ζωή δεν έχει», «Υπερδιέγερση», «Μοναχικός λύκος», «Ο Καλλίφωτος Καναρίνης», «Μητριά», «Μία είναι η πληγή», «Το πάνω χέρι», «Για πάντα», «Ερωτες, έρωτες, έρωτες». Στο νέο του βιβλίο, ο Βαγγέλης Ραπτόπουλος αφηγείται 12 ιστορίες με πρωταγωνιστές που επιμένουν να παλεύουν για την ικανοποίηση της ερωτικής επιθυμίας τους. Δώδεκα παραλλαγές πάνω στο ίδιο θέμα, με την τελευταία και μεγαλύτερη να αγκαλιάζει όλες τις προηγούμενες.